

belfer, der hidtil have været gjorte af private Arbejdsgivere i Retning af at forsikre deres Arbejdere, men fremdeles lod det staa ved Magt og saa paalagde alle dem, i noget lignende Virksomheder, der ikke have været med dertil, at gøre noget lignende eller dog inden for en vis Begrænsning, som det bliver Udvalgets Sag at træffe. Den Begrænsning, som er truffen i Lovforslaget, er ikke korrekt, men jeg tror næppe, det er ugørligt at finde en Grænse. Min Tante er, at man skulde blive staaende ved at acceptere, hvad der er gjort fra Arbejdsgivernes Side, paa den Maade, at man begrænse disse Ansvar til det Beløb, de frivillig have paataget sig at assurere deres Folk for. Som bekendt er det jo nu i de allerfleste Tilfælde 1,500 Kr. i Tilfælde af fuld Invaliditet og 1,000 Kr. i Tilfælde af Død. Dertil vilde jeg skønne det rigtigt, at man begrænse Arbejdsgivernes Ansvarlighed og derefter lod Staten, Samfundet, udrede Resten, idet jeg erkender, at den Understøttelse, som den tilstadekomne faar efter den nugældende Coutume for Assurance, er for lille og fornuf-tigvis ikke bør være mindre end Lovfor-slaget foreslaar, henholdsvis 3,600 og 2,400 Kr. Altsaa ville De let forstaa, mine Herrer, at min Tante er den, at man vedblivende lader Arbejdsgiverne i en Række Erhverv, som nærmere maa præciseres paa en anden og mere bestemt Maade, end Lovforslaget tilsigter, bære et Ansvar lig det, som en stor Del Arbejdsgivere, der den Dag i Dag bestæftige en 40—50,000 Arbejdere allerede frivillig have paataget sig, at man forpligter alle dem, der falde inden for Grænsen, til at yde noget lignende og saa lader Samfundet yde Resten. Paa samme Maade med Kommunerne, at man, som det foreslaas, lægger over paa Amts- og Bykommunerne Forsørgelsen af den Del tilstadekomne Arbejdere, der ikke falder ind under Forslagets § 2, 1., og lader dem bære Udgifterne ved deres Forsørgelse eller Assurance, hvad man nu vil, paa den Maade, at Statskassen bærer det halve. Jeg tror denne Ordning vilde blive nogenlunde rimelig og billig. Man vil fortrinsvis sige til Industriens Arbejdsgivere: I have selv vist Vejen, som kan følges. I have frivillig paataget eder den Forpligtelse at staffe dog nogen Under-

støttelse til eders tilstadekomne Arbejdere, det anerkende vi, og det skulle I blive ved med; for Fremtiden have I vel ikke mere Ret til at lade være, I skulle fortsætte, men I skulle heller ikke yde mere; vi anerkende jeres Beredvillighed paa den Maade, at vi ikke træbe mere af jer; Resten maa Samfundet bære. Paa samme Maade kunde man sige til Kommunerne. Kommunerne have for det første efter den almindelige Lovgivning en Forsørgelsespligt over for dem, der ikke kunne forjøre sig selv, og dertil maa selvfølgelig i første Række henregnes de ulykkelige, der miste, som jeg før sagde, det eneste, de eje: deres Evne til legemligt Arbejde. Man kunde altsaa sige til Kommunerne: I have en Forsørgelsespligt ifølge den almindelige Lovgivning, den kunne I ikke komme bort fra; vi skulle gøre Forsørgelsen noget bedre og rigeligere for disse Statter; men vi forlange, at I skulle yde et Beløb, som omtrent svarer til, hvad I ellers vilde komme til at yde i Fattighjælp, med andre Ord: Halvdelen af den Forsørgelse, der udredes, medens den anden Halvdel bæres af hele Samfundet. Jeg tror ikke, man fra nogen Side vil kunne paastaa, at der er noget urimeligt og ubilligt i den Tante, og jeg tror heller ikke, at Industriens Mænd, Arbejdsgiverne, paa nogen Maade ville kunne føle sig brøstholdne ved en saadan Ordning.

Dertil kommer saa — og dermed skal jeg slutte — for mit Vedkommende i alt Fald et Dulle om, at man samtidig vil oprette en særlig Afdeling under Anstalten for Livsforsikring, hvor der kan tegnes Ulykkesforsikring for Arbejderne. Thi det erkender jeg, at naar man paa en vis Maade, om end indirekte, ved Lov forpligter Arbejdsgiverne til at forsikre deres Arbejdere, bør man drage Omjorg for at staffe dem en Anstalt, hvor de kunne være absolut sikre paa, dels at det Beløb, hvorpaa de tegne Forsikring, er til Stede i rette Tid, og dels have Sikkerhed for, at de ikke komme til at betale mere end nødvendigt. Jeg kan ikke antage, at det vil være forbundet med nogen for Staten uvertommelig Udgift at udvide Statsanstalten for Livsforsikring saaledes, at man kan tegne disse Forsikringer. Det kan gerne være, at denne Afdeling vil saa forholdsvist lidt at gøre. Jeg tror nemlig ikke,